

Sygn. akt: I C 1074/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego

przeciwko B. B.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 1074/18

UZASADNIENIE

Powód – (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko B. B. o zapłatę oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że wierzytelność dochodzona przez powoda od pozwanego wynika z umowy nr (...) zawartej w dniu 8 kwietnia 2016 roku pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. i pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, w szczególności nie zwróciła pobranych środków pieniężnych. Podkreślił nadto, że wierzytelność wobec pozwanego nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej w ramach sekurytyzacji z poprzednim wierzycielem w dniu 23 lutego 2018 roku. Powód nabył również prawo do naliczania odsetek.

Na dochodzoną pozewem kwotę w wysokości 5.271,33 zł, składa się kwota niespłaconego kapitału w wysokości 2.621,25 złotych, niespłaconej prowizji w wysokości 1.625,00 złotych oraz odsetki naliczone przez poprzedniego wierzyciela

od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 22 lutego 2018 roku wg. stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych w wysokości 899,91 złotych i odsetki naliczone przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 23 lutego 2018 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie wg. stopy odsetek ustawowych za opóźnienie w wysokości 125,17 złotych.

Powód zaznaczył, że przed wniesieniem pozwu przesłał do pozwanego wezwanie do zapłaty, w którym wskazał aktualną kwotę zadłużenia oraz numer rachunku bankowego powoda, na który należy dokonać spłaty oraz poinformował pozwanego o możliwości rozłożenia zadłużenia na raty. Pozwany nie uregulował dobrowolnie zobowiązania.

Sąd Rejonowy L. postanowieniem z dnia 3 grudnia 2018 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – B. B. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarły w dniu 23 lutego 2018 roku umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. W ramach umowy strony ustaliły, że powód nabył wierzytelności wskazane w załączniku nr 4, który zawiera spis wierzytelności w formie plików E. zabezpieczonych hasłem na płycie CD. Wierzytelności wskazane w tym załączniku wynikają z umów pożyczek gotówkowych (kredytów konsumenckich) zawartych pomiędzy dłużnikami a spółką (...) sp. z o.o.

dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 20 26v.

W wydruku w formie tabeli z listy wierzytelności, wskazano, między innymi, imię i nazwisko pozwanej, numer pożyczki, numer pesel pozwanej oraz kwotę należności w wysokości 5.145,16 złotych oraz kwoty składające się na tę należność, a mianowicie prowizję w wysokości 2.621,25 złotych i odsetki razem w wysokości 899,91 złotych, a także datę udzielenia pożyczki i jej wymagalność.

dowód: wydruk k. 33.

W piśmie z dnia 23 lutego 2018 roku powód zawarł zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności. Powód sporządził również wezwanie do zapłaty z ostrzeżeniem o możliwości przekazania informacji o zadłużeniu do (...), w którym wskazał wysokość zadłużenia oraz nieprzekraczalny termin uregulowania zobowiązania.

bezsporne, nadto por. zawiadomienie z dnia 23 lutego 2018 roku k. 43, wezwanie do zapłaty z dnia 2 marca 2018 roku k. 44 – 46.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, mimo że strona pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN

30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak bowiem jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Należy również podkreślić, że zgodnie z treścią art. 6 kc, to na stronie powodowej spoczywa obowiązek udowodnienia zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Ciężar udowodnienia spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wywodził swoje roszczenie wobec pozwanego z umowy cesji wierzytelności z dnia 23 lutego 2018 roku, na podstawie której miał nabyć od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność pieniężną przysługującą wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki numer (...). Zatem obowiązkiem powoda było wykazanie źródła roszczenia, a uprzednio (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., aby Sąd mógł dokonać weryfikacji zasadności powództwa oraz jego wysokości, dodatkowych opłat, terminów spłaty oraz postanowień związanych z wypowiedzeniem umowy.

Zgodnie bowiem z treścią art. 509 §1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na rzecz osoby trzeciej chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo w szczególności właściwości zobowiązania.

Z powyższego wynika zatem, że przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej, a przedmiotem przelewu jest wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać i która jest w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dlatego też konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a mianowicie oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt I ACa 492/15 LEX nr 184218; wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1).

Wobec powyższego Sąd zobligowany był, mimo że pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność, do przeprowadzenia postępowania dowodowego celem ustalenia zasadności i wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Tym bardziej, że przytoczone w uzasadnieniu pozwu twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych, zdaniem Sądu, budziły uzasadnione wątpliwości, które również na etapie elektronicznego postępowania upominawczego były przeszkodą do uwzględnienia roszczenia powoda i wydania nakazu zapłaty.

Powód, w toku niniejszego procesu, przedłożył jedynie umowę cesji wierzytelności wraz załącznikiem nr 3, z którego wynika kwota należności, kapitał, odsetki razem oraz data udzielenia pożyczki i jej wymagalności. Nie przedłożył natomiast tej umowy pożyczki.

W ocenie Sądu, powyższe dokumenty nie są wystarczające do uznania, że strona powodowa nabyła konkretną, zindywidualizowaną wierzytelność przeciwko pozwanej, wskazaną w pozwie, a nadto nie stanowią dowodu istnienia samego zobowiązania pozwanej.

Przedłożona bowiem przez powoda umowa cesji wierzytelności ma charakter ogólny albowiem nie wynika z niej, że faktycznie strona powodowa nabyła jakąkolwiek wierzytelność przeciwko pozwanemu. Uzupełnieniem tej umowy przelewu wierzytelności jest załącznik nr 4 do umowy, obejmujący konkretne wierzytelności objęte umową, a w konsekwencji jest on istotny, ponieważ konkretyzuje przedmiot umowy przelewu wierzytelności.

Dlatego też, zdaniem Sądu, tylko umowa przelewu wierzytelności i załącznik do niej łącznie mogłyby być niewątpliwym dowodem na to, że strona powodowa nabyła konkretną wierzytelność przeciwko pozwanemu z umowy nr (...) z dnia 8 kwietnia 2016 roku.

W ocenie Sądu, faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności nie da się również w żaden sposób wywieść z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszczone są dane pozwanej i inne informacje dotyczące zobowiązania. Tym bardziej, że wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności względem pozwanego jest konkretna wierzytelność (por. uzasadnienie wyroku z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt I ACa 492/15 Sąd Apelacyjny w Białymstoku). Z wydruku tego nie wynika także kiedy został sporządzony.

Niewątpliwym jest również, że z uwagi na brak treści umowy pożyczki z dnia 8 kwietnia 2016 roku Sąd, nawet w przypadku przyjęcia, że pozwaną łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa pożyczki wskazana w uzasadnieniu pozwu, nie miał również możliwości zweryfikowanie warunków tej umowy, w szczególności w zakresie wysokości faktycznie udzielonej pożyczki, wysokości odsetek i dodatkowych opłat, terminów spłaty tego zobowiązania, możliwości wypowiedzenia umowy i wymagalności roszczenia oraz istnienia ewentualnych postanowień abuzywnych w treści umowy.

Niewątpliwym natomiast jest, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo faktycznie przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Należy również zauważyć, że powód nie przedłożył żadnego dowodu doręczenia wezwania do zapłaty czy też zawiadomienia o cesji wierzytelności pozwanej.

Wobec powyższego, skoro strona powodowa nie udowodniła w sposób nie budzący wątpliwości, że nabyła konkretną wierzytelność przeciwko pozwanej z umowy z dnia 8 kwietnia 2016 roku i nie udowodniła wysokości swego żądania oraz istnienia samego zobowiązania pozwanej, to powództwo należało oddalić w całości.